

[Honoré]

Dertil kommer, at kort efter Jenkins' besøg meddelte den japanske regering da også, at man endnu i indeværende år har hævet importkvoterne for 27 produkters vedkommende, hovedsagelig landbrugsvarer, og så står der: »Det skulle medføre et fald i Japans handelsbalanceoverskud over for EF.« Ja men hvad er det for noget? Et fald i Japans handelsbalanceoverskud over for EF – men hvor stort? Det får vi ikke noget at vide om. Det vil måske indebære et fald på et par procent, men det ændrer jo ikke fundamentalt ved billedet.

Så hørte jeg i morges i radioen, at finansminister Heinesen var kommet hjem fra Japan, hvor han havde haft nogle forhandlinger med den japanske regering. Jeg havde indtryk af af denne samtale, at finansminister Heinesen havde mødt den samme forståelse hos den japanske regering, som Roy Jenkins havde gjort, og jeg mener at kunne huske, at finansministeren på baggrund heraf udtrykte håb om, at det ville gå bedre.

Jeg vil meget indtrængende advare regeringen imod at nære sådanne håb. Jeg vil derimod kraftigt opfordre regeringen til i formandsperioden at skære igennem eventuelle forhandlingsmanøvrer og snakken udenom og forståelse for Vesteuropa og EF og halve tilsagn om ingenting. EF må ikke længere lade sig bluffe handelspolitisk. Nu må vi kræve bindende tilsagn. Vi må kræve en stram og forpligtende tidsplan for opnåelse af handelsmæssig balance med denne industrigigant. Hvis vi handelspolitisk fortsætter med at lade os føre bag lyset, så giver vi afkald på et af de mest effektive midler til bekæmpelse af arbejdsløsheden i EF.

Jeg vil gerne bede udenrigsministeren om at tilkendegive, hvorvidt regeringen har overvejelser om at fremsætte et sådant forslag til tidsplan for en bedre handelsmæssig balance med Japan.

Jeg vil også gøre opmærksom på et andet handelsteknisk problem. Ifølge forskellige oplysninger er østbloklende ved at overtage en meget stor del af EFs fragtmarked i kraft af, at de kan underbyde EFs egne fragtmidler, f. eks. skibe. Derigennem kan en stor del af EFs transport blive direkte afhængig af lande, der militærpolitisk optræder som vore potentielle fjender. Både af sikkerhedspolitiske, handelspolitiske og beskæftigelsesmæssige grunde vil jeg derfor opfordre regeringen

til at arbejde med denne sag i formandsperioden. Det kan jo også få betydning for den danske handelsflåde.

Nedskrivningen af den amerikanske dollar skaber uro på det europæiske valutamarked. Regeringen har ret i, at det økonomiske samarbejde er meget afhængigt af et valutamæssigt samarbejde. De store udsving har bl. a. skabt store problemer inden for landbrugspolitikken. Det er derfor meget betydningsfuldt, at Kommissionens formand, Roy Jenkins, i Firenze den 27. oktober 1977 genåbnede debatten om den økonomisk-monetære union. Som middel til at overvinde valutakursforskellen og etablere en fælles økonomisk politik foreslår Jenkins her en central valutamyndighed og en fælles EF-valuta. Vi ved alle sammen, hvilke enorme problemer spørgsmålet om en økonomisk-valutarisk union rejser, men vi noterer med tilfredshed, at udenrigsministeren allerede i decembernummeret udtaler vilje til at udbygge det valutariske samarbejde mellem EF-landene.

Under den danske formandsperiode går forhandlingerne om Grækenlands medlemskab ind i en afgørende fase. Det vil skabe økonomiske og måske også udenrigspolitiske vanskeligheder, bl. a. på grund af forholdet mellem Grækenland og Tyrkiet. Alligevel ville det af mange grunde være forkert at lukke andre ude, men optagelsen må kunne ske, når de rette forudsætninger er til stede. En udvidelse af EF må ikke slå benene bort under nye medlemslandes økonomi, men skal tværtimod gavne den. Udvidelsen må heller ikke føre til en svækkelse af EFs indre sammenhold, så EF udvandes til et rent og skært frihandelsområde plus nogle samarbejdsfrynser. Derfor må der udformes en udvidelsesstrategi, der indbefatter en slags Marshallplan for en hurtig udvikling af Sydeuropa. Der må etableres et katalog over behovene i de tre ansøgerlande – og måske også nogle andre Middelhavslande – for at gøre dem i stand til at klare sig i EF, og så må planen iværksættes.

Jeg vil derfor opfordre regeringen til at foranledige nedsat en hjernetrust eller et udvalg, der kan udarbejde en slags Marshallplan for de tre ansøgerlande, og som kan fremlægge nogle beregninger for, hvor meget det vil koste EF at foretage en udvidelse nummer to. Vi foretrækker i kristeligt folkeparti en lidt længere forberedelsesperiode for